



Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Støvsugereren.

Nr. 6.

Torsdag den 8. Maj.

1913.

Amatørfotografering.

—o—
(Sluttet.)

Begynd blot, og jeg lover Dem Fornøjelse deraf!

Først kan De f. Eks. indmelde Dem i „Østsjællands Foto-Amatørklub“ (Indskud 25 Øre, Kontingent 25 Øre aarlig). Herfra faar De da Vejledninger til Gennemsyn i Dusinvis, Assistance ved Køb af Apparatet, 15% Rabat paa alle fotografiske Artikler (ogsaa Apparatet) og sidst, men ikke mindst, hver 8. Dag Klubbens Cirkulationsmappe, indeholdende 12 Billeder med Kritik, Bladene „Amatørfotografen“, „Skandinavisk Foto-Tidskrift“ og „Foto“ foruden Forstørrelser og Vedledninger.

Forøvrigt maa De ikke tro, at det er særligt dyrt at fotografere, naar man blot ikke er altfor skødesløs; man kan udmærket godt fotografere f. Eks. sit Hus og udsende 12 Postkort af det til en Pris af godt 6 Øre pr. Stk., og saa aabner der sig jo Mulighed for Salg af Billeder, Præmier i „Verden og Vi“ eller „Foto“ el. lign.

— — — — —
Maa jeg til Slut udtale min Beklagelse over, at Damerne ikke i højere Grad benytter deres medfødte Omhu og Sirlighed i Fotografiens Tjeneste.

Skulde jeg være beskeden og mene, det er fordi, de ikke i den mandlige Part har saa kønne Motiver som omvendt —

muligvis — men kunde de saa ikke kaste sig over Motiver som f. Eks. Landskabs- eller Blomstertogografier eller maaske studere „Forskønnelse“ ved Retouche.

Hvad mener Redaktionen om, naar nu alle Læserne begynder at fotografere, at bekoste en Clichè til Optrykning i „Støvsugereren“ efter et af Fotografiene — f. Eks. Haslev Skole med Hr. Lange og (om Forladelse) alle Ungerne udenfor?



Gymnastikopvisningen.

—o—

Menneskenes Ondskab er stor! Ikke engang et lille uskyldigt Støvgran som jeg kan de lade i Fred. Nu havde jeg hele Vinteren levet fredeligt og godt i en Krog nede i Gymnastiksalen sammen med en Del af min Familie, kun engang imellem, naar Børnene havde Gymnastik, fik vi en lille Dans; men om at fordrive os var der aldrig Tale.

Da blev jeg forleden Dag vækket ublidt af min Middagssøvn ved et Plask, og et Øjeblik efter var jeg grebet af en

stor vaad Klud, der i susende Fart blev ført hen over Gulvet. Saadan en Indretning havde jeg aldrig set før, og da jeg følte mig meget ilde tilpas i den, benyttede jeg den første Lejlighed til at flygte op paa en af Madrasserne, thi her ansaa jeg mig for sikker. — Men ak! mit Haab slog fejl. Den næste Dag kom en af Drengene og bankede saa kraftigt løs paa Madrassen, at jeg ikke kunde holde mig fast, men fløj op i Vindueskarmen. Her laa jeg og sundede mig, og tilsidst gik det op for mig, at den uventede Renlighed maatte skyldes „Gymnastikopvisningen“.

Hvad „Gymnastikopvisning“ var, vidste jeg ikke saa nøje; men jeg formodede, at det maatte være noget meget slemt, for jeg havde hørt Børnene sige: „Jeg skal heldigvis ikke med til Gymnastikopvisningen, for jeg har Lægeattest.“ „Hvem, der bare havde Lægeattest,“ sukkede jeg og hensank i bedrøvelige Betragtninger over, hvad der endnu forestod mig.

Til sidst faldt jeg i Søvn og vaagnede først, da jeg hørte Tonerne af „Landsoldaten“ ringe for mit Øre. Jeg strakte Hals og saa mig om. Det var det lille Pigehold, der kom marscherende, anført af „de tvende Søstre Sauerbrey“. der tog saa lange Skridt, at lille Magda, der sluttede Toget, næsten ikke kunde følge med. — Hun saa forresten nok saa glad ud, og det var forbavsende at se de Kunststykker de smaa kunde udføre. —

Forældrene stod da ogsaa „stumme“ af Beundring over lille Annas, Karens og Sofies Dygtighed, da disse marscherede ud.

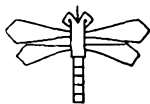
Derefter kom de smaa Drenge og det var en Fornøjelse at se dem slaa „Svalereder“, „Hovedspring“ og „Kraftspring“. Jeg begyndte at synes, at „Gymnastikopvisning“ var helt morsomt og kunde ikke forstaa, hvorfor Børnene var saa bange for den.

Da de to sidste Hold optraadte, genlød Salen uafsladelig af Klapsalver, først forstod jeg ikke hvorfor, men saa opdagede jeg, at alle de „optrædendes“ Kammerater var kommet ind, og de brugte Hænderne saa kraftigt, at ingen andre behøvede at ulejliges sig.

Maaske var Pigerne bange for, at Hesten skulde blive bange herover og løbe sin Vej, thi da de havde indvendig Overspring, holdt de krampagtig fast i den længe efter, at de var kommet over. Og Hans blev saa opildnet af Bifaldet, at han slog ud med Arme og Ben og nær havde slaaet et Par Tænder ind i Munden paa en beundrende Tilskuer.

Til sidst, da Hans, Aksel, Jamie og flere andre begyndte at slaa Luftspring og Flyvespring og snurre rundt som et Hjul, blev det formeget for mine af de sidste Dages Besværligheder ophidsede Nerver. Det svimlede for mig — jeg faldt — saa dybt — saa dybt, og da jeg omsider kom til mig selv igen,

var jeg i Hænderne paa min værste Fjende — „Støvsugeren“.



Den hellige Jomfrus Femfrancstykke.

(Oversat fra Fransk)

—o—

I Sevilla, i Forstaden Triano, boede der en Dreng ved Navn Juanito. Han var forældreløs og meget fattig. For at leve drev han mange smaa Haandteringer, hvoraf den mest indbringende bestod i at sælge Programmer ved Teatrene. — Paaskemorgen vaagnede han i daarligt Humør. Teatrene havde nemlig været lukkede i længere Tid, saa at han ikke havde kunnet tjene nogen Penge. Han kunde saaledes umuligt komme med til sit Yndlingsskuespil, en Tyrefægtning, der skulde afholdes den næste Dag. Han besluttede dog at gaa ud for paa en eller anden Maade at tjene nogle faa Sous. Men dette lykkedes ikke for ham. Træt og sulten, som han var, lagde han sig ned i en Krog og faldt snart i Søvn. Han var meget smuk som han laa der: udstrakt i hele sin Længde, den ene Arm bøjet ind under det mørktlokkede Hoved, lukkende sine Øjenlaag med de lange Øjenvipper og med et ubestemt Smil om de røde Læber, der halvvejs blottede de smaa, meget hvide Tænder. Medens han sov, kom et Par unge nygifte Folk forbi. Betaget af det smukke Syn blev de staaende, og rørt af Drengens pjaltede Klæder og fattige Udseende, lod den unge Mand et Femfrancstykke glide ned i hans Haand, og Parret fjernede sig leende — Medens Juanito sov, drømte han, at den hellige Jomfru steg ned til ham paa en

regnbuefarvet Stige. Hun havde en Krans af Lillier paa Hovedet og bar hvide Roser i sine Hænder, og med sin smukke, milde Stemme sagde hun til ham: „Du har aldrig glemt at bede til mig. Til Belønning skal du komme med til Tyrefægtningen“. Hun rystede Rosernes hvide Kronblade ud i hans Haand, og idet de faldt, blev de til Pengestykker. Juanito blev saa glad, at han vaagnede ved det, og i sin ene Haand fandt han — et Femfrancstykke. Han skyndte sig henimod Tyrefægtningspladsen. Idet han løb om et Hjørne, var han ved at vælte en lille Pige. Det var Chata, hans Barndomsveninde. Hun var bleg, og hendes store, mørke Øjne stod fulde af Taarer. Da han spurgte hende ud, fik han at vide, at hendes Moder var syg, og at hun ikke kunde faa Medicin, fordi de ikke havde nogen Penge. Juanito blev et Øjeblik staaende fortabt i Beskuelsen af Chatas mørke, taarevædede Øjne. Saa lagde han pludselig Pengestykket i sin lille Venindes Haand. „Tag det“, sagde han. „Jeg har faaet det af den hellige Jomfru; men hun bliver ikke vred, fordi jeg bruger det til at helbrede din Mor“. Chata var saa bevæget, at hun rent glemte at takke ham, hun løb bare, alt hvad hun kunde, hen til Apotheket. Juanito vilde sikkert ikke komme til Tyrefægtningen; men ikke destomindre blev det en lykkelig Dag for ham. Chatas Mor blev bedre den Dag, og Chata kom for at takke ham. Hun havde pyntet sig lidt, og for Resten af Pengene havde hun købt to røde Roser, som hun havde stukket i sit Haar. De spadserede langs med Guadalquivir under de blomstrende Orangetræer. Da de kom til en skyggefuld Krog, dannet af de høje Myrthebuske, slyngede den lille Pige pludselig begge sine Arme om Juanitos Hals og sagde: „Jeg elsker dig Kammerat. Og hvis du vil, gifter vi to os, naar du bliver 20 Aar!“



I Begyndelsen af en Diktattime paa Skidterup Skole.

—o—

Peter: „Hr. Lærer! Blækhusene er forstoppede.“

Læreren: „Hvad er de?“

Peter: „Der er saa meget Snavs i dem, at vi ikke kan faa dypet Pennen.“

Læreren: „Hvorfor har I ikke rensset dem?“

Peter: „Undskyld, men hvornaar skulde det være?“

Læreren: „I Frikvarteret.“

Peter: Jamen i Frikvarteret maa vi jo hverken være i Klasserne eller paa Gangene.“

Læreren: „Saa efter Skoletid da.“

Peter: Det er jo umuligt, for vi maa ikke blive paa Skolen, efter at vi er demitteret.“

Læreren (utaalmodigt): „Hør, det er jo egentlig ogsaa Ordensduksens Pligt at rense Blækhusene.“

Ordensduksen: „Undskyld Hr Lærer, det kan jeg lige saa lidt som de andre, for i Timerne maa det ikke være, og i Frikvarteret maa Hjælperne ikke forlade Klassen, saa De indser nok at . . .

Læreren (med tordnende Røst): „Saa rens da Blækhusene nu i én Fart, men jeg vil sige jer, næste Gang, der er Uorden med Blækhusene, faar hver ene-

ste af jer en Anmærkning at slæbe hjem med!“

Læreren sætter sig roligt ned ved Katedret, yderst veltilfreds over den meget retfærdige Maade, som han er sluppet ud af Vanskeligheden paa, medens Eleverne grinende og snakkende faar Blækhusene i Stand og omsider bliver parat til at begynde Diktaten.



Med dette Nummer ender „Støvsugeren“ sit korte Liv. Om det senere vil opstaa beror paa, om det kommende Aars Realister har Evne og Villie til at føre Bladet igennem den Skærsild af Uvillie, som saadan et Skoleblad fører med sig.



Hiermed bringer vi Hr. Bagger vor bedste Tak, fordi han har været saa forekommende at trykke „Støvsugeren“ for os paa saa gode Vilkaar.

Red.

Redigeret af Realen.

Trykt i Haslev Bogtrykkeri. (C. Bagger).